

Secția a cincea

DECIZIE

cu privire la admisibilitatea
cererii nr. 33375/03
introdusă de Hans-Gerd HÜLSMANN
împotriva Germaniei

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), reunită la 18.03.08 într-o cameră compusă din: Peer Lorenzen, președinte, Snejana Botoucharova, Karel Jungwiert, Rait Maruste, Renate Jaeger, Mark Villiger, Isabelle Berro-Lefèvre, *judecători*, și Claudia Westerdiek, *grețier de secție*, având în vedere cererea menționată anterior, introdusă la 02.10.03, după ce a deliberat în acest sens, pronunță următoarea decizie:

În fapt

Reclamantul, domnul Hans-Gerd Hülsmann, este cetățean german, s-a născut în 1960 și locuiește în Xanten (Germania). Acesta a fost reprezentat în fața instanței de domnul G. Rixe, avocat în Bielefeld.

A. Circumstanțele cauzei

Faptele cauzei, astfel cum au fost prezentate de către reclamant, se pot rezuma după cum urmează.

1. Fondul cauzei și acțiunea cu privire la paternitate

a. Relația dintre părți

Doamna S. B. locuiește împreună cu partenerul său, domnul B., din 1997. În martie 1999 a început o relație intimă cu reclamantul și se întâlneau regulat. A rămas însărcinată în august 1999. Din spusele reclamantului, aceasta i-a confirmat lui și rudelor că el este tatăl copilului dar se întâlneau mai rar din cauza problemelor de sănătate cauzate de sarcină.

La 17 martie 2000, B. a recunoscut paternitatea copilului ce urma să se nască (M.) cu consimțământul lui S. B.

La 8 mai 2000 s-a născut M. Reclamantul i-a vizitat de mai multe ori pe S. B. și pe copil în spital și acasă până în august 2000.

La 22 august 2000 Wesel Youth Office l-a informat pe reclamant, la cerere, că B. a recunoscut deja paternitatea copilului M.

La 25 septembrie 2000 S. B. și B. s-au căsătorit.

Reclamantul l-a văzut apoi pe M. de vreo nouă ori în perioada septembrie 2002 – ianuarie 2003. După cum spune reclamantul, S. B. și/sau B. i-au interzis alte vizite înainte și după acea perioadă.

La 29 aprilie 2003 reclamantul a declarat într-un instrument autentificat de notar că recunoaște paternitatea copilului M., chiar dacă fusese informat de notar că declarația de paternitate nu era valabilă atâta vreme cât un alt bărbat era tatăl copilului.

b. Acțiunea în stabilirea paternității

La 24 iunie 2003 Curtea de Apel din Düsseldorf a respins apelul reclamantului împotriva hotărârii Tribunalului Rheinberg care respinsese acțiunea reclamantului pentru a stabili, prin hotărâre declarativă, că el și nu B. este tatăl natural al lui M. Acesta a constatat că, în temeiul art. 1600d § 1 C.civ. (a se vedea mai jos dreptul și practica interne relevante), reclamantul nu avea dreptul la stabilirea paternității, deoarece B. era tatăl lui M. conform art. 1592 nr. 2 C. civ. (a se vedea mai jos dreptul și practica interne relevante). De asemenea, reclamantul nu avea dreptul, în temeiul art. 1600 § 1 C. civ. (a se vedea mai jos dreptul și practica interne relevante) de a contesta stabilirea paternității în favoarea lui B.

La 25 iulie 2003 reclamantul a sesizat Curtea Constituțională Federală cu o plângere constituțională împotriva acestor decizii (dosarul nr. 1 BvR 1548/03). Cauza este încă pendinte la Curtea Constituțională Federală.

2. Procedura în fața Tribunalului Rheinberg

La 10 decembrie 2002, Tribunalul Rheinberg, audiindu-i pe reclamant, S. B. și B., precum și pe un reprezentant al Youth Office, a refuzat cererea reclamantului din 14 martie 2002 de a i permite vizita de două ori pe lună a copilului M. Acesta a luat la cunoștință că S. B. a contestat declarația reclamantului cum că el era tatăl natural al lui M. Reclamantul nu avea drept de vizită, în temeiul art. 1684 § 1 C. civ. (a se vedea mai jos dreptul și practica interne relevante), deoarece nu era părinte în sensul acelei prevederi. Reprezentantul legal al copilului era tatăl acestuia.

Mai mult, contrar declarațiilor sale, reclamantul nu avea drept de vizită, în temeiul art. 1685 § 2 C. civ. (a se vedea mai jos dreptul și practica interne relevante), aplicat prin analogie, dacă s-ar presupune că este tatăl natural al lui M. Dreptul de vizită al unui copil îi protejează interesul în relațiile lui sociale. Cu toate acestea, reclamantul era nu străin pentru M. Nu era în interesul cel mai bun al lui M. să fie vizitat de reclamant pentru a-și cunoaște originea.

Tribunalul nu a considerat necesar să-i numească lui M. un curator *ad litem* deoarece erau unele probleme legale în dispută între părți și nu exista un conflict evident între interesele lui M. și cele ale părinților lui.

3. Procedura în fața Curții de Apel din Düsseldorf

La 15 septembrie 2003 Curtea de Apel din Düsseldorf a respins apelul reclamantului împotriva hotărârii Tribunalului. Aceasta a constatat că reclamantul nu avea drept de vizită în temeiul art. 1684 C. civ. deoarece, conform art. 1592 și următoarele din Codul civil, B. era tatăl lui M.

De asemenea, nu avea drept de vizită în temeiul art. 1685 C. civ., deoarece acea prevedere nu trebuia interpretată ca incluzându-l și pe tatăl natural al unui copil. În măsura în care Curtea Constituțională Federală, în decizia din 9 aprilie 2003 (1 BvR 1493/96 și 1724/01; a se vedea mai jos dreptul și practica interne relevante), a declarat art. 1685 C. civ. incompatibil cu dreptul la respectarea vieții de familie în temeiul dreptului fundamental, această hotărâre era irelevantă în cauza reclamantului.

Chiar presupunând că reclamantul era tatăl natural al lui M., lucru care era în disputa între părți, Curtea Constituțională Federală a considerat doar art. 1685 C. civ. incompatibil cu dreptul fundamental în măsura în care nu permitea vizitarea copilului de către tatăl natural care avea sau avusese o legătură socială cu acesta. Chiar presupunând că afirmațiile reclamantului cu privire la vizita copilului erau corecte, nu exista nicio relație socială sau familială între el și M. O asemenea legătură socială s-ar dezvoltă dacă tatăl natural și-ar fi asumat responsabilitatea față de copil cel puțin o perioadă de timp. În cazul reclamantului, o asemenea relație nu s-a dezvoltat, deoarece a făcut doar câteva vizite sporadice la spital și acasă la S. B. în mai și august 2000. Mai mult, nu a mai existat niciun contact între reclamant și M. apoi până în septembrie 2002. Nu a existat nimic care să arate că cele nouă vizite pe care le-a făcut reclamantul la M. din septembrie 2002 până în ianuarie 2003, care, după spusele lui S. B. și B., au avut loc parțial fără consimțământul lor, au creat o relație familială între ei.

4. Procedura în fața Curții Constituționale Federale

La 2 octombrie 2003 reclamantul a formulat o plângere constituțională la Curtea Constituțională Federală. Acesta a reclamat faptul că refuzul instanțelor de dreptul familiei de a-i acorda dreptul de vizită a lui M. și de a numi pentru copil un curator *ad litem* în proceduri și nereușita lor de a investiga suficient relația sa actuală cu M. i-a încălcat dreptul la respectarea vieții de familie și dreptul de a fi ascultat. Mai mult, diferența de tratament dintre el și alte persoane care au un drept de vizită expres în temeiul articolelor 1684 § 1 și 1685 § 2 C. civ. nu ține seama de dreptul la egalitate.

La 31 august 2004 Curtea Constituțională Federală a refuzat să examineze plângerea constituțională a reclamantului (dosarul nr. BvR 2073/03) deoarece deciziile instanțelor de dreptul familiei nu i-au încălcat dreptul la respectarea vieții de familie. Aceasta a repetat că, în temeiul deciziei din 9 aprilie 2003 (1 BvR 1493/96 și 1724/01; a se vedea mai jos dreptul și practica interne relevante), dreptul unui tată natural la respectarea

vieții sale de familie este încălcat în situația în care nu are un drept de vizită chiar dacă există sau a existat o legătură socială sau familială între el și copil. În cazul reclamantului instanțele de dreptul familiei nu au trecut cu vederea faptul că întreg câmpul de aplicare al dreptului la respectarea vieții de familie îi include și pe tații naturali. Acestea au constatat, totuși, că nu a existat niciodată o relație socială sau familială între reclamant și M.

B. Dreptul și practica interne relevante

1. Dispoziții relevante ale Codului civil

a. Dispoziții privind paternitatea

Articolele 1592 și următoarele din Codul civil, în versiunile lor în vigoare la vremea la care instanțele de dreptul familiei au pronunțat hotărârile, prevăd dispoziții cu privire la paternitatea copiilor.

În conformitate cu art. 1592 C. civ., tatăl unui copil este fie bărbatul care, la data nașterii copilului, era căsătorit cu mama copilului (nr. 1), fie bărbatul care a recunoscut paternitatea (nr. 2) sau a cărui paternitate este stabilită din punct de vedere judiciar în temeiul art. 1600d C. civ. (nr. 3).

Art. 1594 § 2 C. civ. prevede că recunoașterea paternității nu este validă atâta vreme cât există paternitatea altui bărbat. Recunoașterea paternității este valabilă numai dacă mama copilului o consimte (art. 1595 § 1 C. civ.).

Paternitatea poate fi contestată. În temeiul art. 1600 § 1 C. civ., dreptul de a contesta paternitatea îi revine bărbatului a cărui paternitate există în temeiul art. 1592 nr. 1 și 2, mamei și copilului.

În cazul în care nu există nicio paternitate în temeiul art. 1592 nr. 1 sau 2 C. civ., paternitatea trebuie stabilită de instanța de dreptul familiei (art. 1600d § C. civ.). Consecințele juridice ale paternității pot fi reclamante din momentul stabilirii sale dacă legea nu prevede altceva (art. 1600d § 4 C. civ.).

b. Dispoziții privind dreptul de vizită

În conformitate cu art. 1684 § 1 C. civ., un copil are drept de acces la fiecare părinte și, la rândul său, fiecare părinte are dreptul și datoria de a avea o relație cu copilul.

Art. 1685 § 1 C. civ. prevede că bunicii, frații și surorile au drept de vizită la un copil, dacă acest lucru este în interesul bunăstării copilului. Aceeași prevedere se aplică unui (fost) soț sau partener al unuia dintre părinți dacă această persoană a locuit împreună cu copilul o perioadă lungă de timp, și persoanelor cu care copilul a petrecut mult timp ca și copil crescut (art. 1685 § 2 C. civ.).

2. Decizia Curții Constituționale Federale din 9 aprilie 2003

La 9 aprilie 2003 Curtea Constituțională Federală a pronunțat decizia cu privire la drepturile unui (presupus) tată natural al unui copil care nu este tatăl legal (dosarul nr. . 1 BvR 1493/96 și 1 BvR 1724/01).

Aceasta a constatat, în special, că nici art. 1684, nici art. 1685 C. civ. nu ar putea fi interpretat ca acordând tatălui natural drept de vizită. Cu toate acestea, un tată natural care nu este tatăl legal al unui copil formează o familie cu copilul care este protejată de dreptul fundamental dacă există o relație socială între el și copil ce apare din faptul că tatăl și-a asumat responsabilitatea față de copil cel puțin o anumită perioadă de timp. Art. 1685 C. civ. era incompatibil cu dreptul de protecție a vieții familiale în temeiul dreptului fundamental în măsura în care a exclus tatăl natural al copilului care are sau a avut o relație socială sau familială cu copilul său din relația cu copilul chiar dacă această relație era în interesul copilului.

Capete de cerere

Reclamantul a pretins în temeiul art. 8 din convenție că instanțele din Germania i-au refuzat dreptul la vizită la copilul său, M. A argumentat că el și M. sunt o familie, că și-a asumat responsabilitatea față de M. în măsura posibilului având în vedere împiedicarea oricărui contact de către B. și S. B. și că a continuat să dorească să își asume responsabilitatea față de M. Relația dintre el și M. era în interesul lui M. deoarece acesta din urmă avea dreptul să-și cunoască originea.

Mai mult, în opinia reclamantului, instanțele interne i-au încălcat drepturile procedurale prevăzute la art. 8, coroborat cu art. 6 din convenție. Acestea nu au reușit să numească un curator *ad litem* pentru M. deși părțile au fost incapabile să stabilească cele mai bune interese ale copilului și nu au investigat suficient relația actuală dintre el și copilul său.

În temeiul art. 14, coroborat cu art. 8 din convenție, reclamantul a pretins de asemenea că, fiind un tată natural a cărui paternitate nu a fost recunoscută, a fost discriminat în comparație cu părinții menționați la art. 1684 C. civ.

Relația acestora din urmă ar putea fi refuzată dacă ar fi contrară celui mai bun interes al copilului în vreme ce relația sa, deoarece a depins de rezistența relației dintre el și copilul său, a putut fi stabilită de către părinții legali. Mai mult, a fost discriminat în comparație cu bunicii, frații și surorile care, spre deosebire de el, aveau drept de vizită în temeiul art. 1685 § 1 C. civ. fără să fie necesar să arate că exista dinainte o relație familială între ei și copil.

În drept

A. Plângeri în temeiul art. 8 și 6 din convenție

Reclamantul a pretins că refuzul instanțelor din Germania de a-i acorda dreptul de vizitare a lui M. și desfășurarea acțiunii i-au încălcat dreptul la respectarea vieții de familie și a drepturilor procedurale astfel cum au fost prevăzute la art. 8 și 6 din convenție. Curtea consideră că aceste capete de cerere trebuie să fie examinate numai în temeiul art. 8, ale cărui dispoziții relevante sunt redactate după cum urmează:

„1. Orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private și de familie, (...)

2. Nu este admisă ingerința unei autorități publice în exercitarea acestui drept decât dacă aceasta este prevăzută de lege și constituie, într-o societate democratică, o măsură necesară pentru (...) protecția sănătății, a moralei, a drepturilor și a libertăților altora.”

Curtea trebuie să stabilească încă de la început dacă deciziile instanțelor interne nu au ținut cont de „viața de familie” a reclamantului în sensul art. 8.

Curtea reiterează faptul că noțiunea de „viață de familie” prevăzută la art. 8 din convenție nu se limitează la relațiile de căsătorie și pot cuprinde și alte legături *de facto* de „familie”, în cazul în care părțile trăiesc împreună în afara unei căsătorii legale. Un copil născut dintr-o asemenea relație face parte *ipso jure* din acea uniune „de familie” încă de la naștere (a se vedea *Keegan împotriva Irlandei*, hotărârea din 26 mai 1994, Seria A nr. 290, pag. 17-18, pct. 44; *L. împotriva Țărilor de Jos*, nr. 45582/99, pct. 35, CEDO 2004-IV; și *Znamenskaya împotriva Rusiei*, nr. 77785/01, pct. 26, 2 iunie 2005).

Totuși, simpla legătură de rudenie biologică între un părinte natural și un copil, în absența altor elemente juridice sau de fapt, care să indice existența unei relații personale apropiate, nu este suficientă pentru a beneficia de protecția art. 8 (a se compara *L.*, citată anterior, pct. 37). De regulă, conviețuirea este o cerință pentru ca o relație să constituie o viață de familie. În mod excepțional, pot fi luați în considerare și alți factori pentru a demonstra că o relație este suficient de stabilă pentru a crea „legături de familie” *de facto* (a se vedea *Kroon și alții împotriva Țărilor de Jos*, hotărârea din 27 octombrie 1994, Seria A nr. 297-C, pag. 55-56, pct. 30, și *L.*, citată anterior, pct. 36).

În plus, Curtea a considerat că viața de familie dorită poate, în mod excepțional, să intre sub incidența art. 8, în special în cazurile în care faptul că nu a fost încă stabilită pe deplin existența unei vieți de familie nu este imputabil reclamantului (a se compara *Pini și alții împotriva României*, nr. 78028/01 și 78030/01, pct. 143, 146, CEDO 2004-V). În special, în cazurile în care circumstanțele o garantează, „viața de familie” trebuie să includă

relația potențială care se poate dezvolta între un copil nelegitim și tatăl natural. În rândul factorilor relevanți care pot determina existența reală în practică a unor legături personale apropiate în aceste cazuri sunt incluse natura relației dintre părinții naturali, precum și un interes demonstrabil al tatălui în ceea ce privește copilul și angajamentul acestuia asumat față de copil, atât înainte, cât și după naștere [a se vedea *Nylund împotriva Finlandei* (dec.), nr. 27110/95, CEDO 1999-VI; *Nekvedavicius împotriva Germaniei* (dec.), nr. 46165/99, 19 iunie 2003; și *L.*, citată anterior, pct. 36].

Curtea observă că în cauza de față între S. B. și reclamant există disputa dacă acesta din urmă este sau nu tatăl natural al lui M. Reclamantului nu i s-a recunoscut nici până acum paternitatea. Acesta a intentat acțiune în instanțele de dreptul familiei în vederea stabilirii paternității, dar aceste instanțe au constatat că în temeiul prevederilor aplicabile din Codul civil, nu are dreptul la stabilirea paternității deoarece B. a recunoscut deja paternitatea lui M. cu consimțământul lui S.B. Plângerea constituțională a reclamantului împotriva acestor decizii este încă pendinte la Curtea Constituțională Federală. Curtea observă, de asemenea, că în acțiunea aflată în discuție, instanțele interne au examinat cererea reclamantului cu privire la presupunerea că el este tatăl natural al lui M. Prin urmare, Curtea va presupune de asemenea în scopul prezentei acțiuni că reclamantul este tatăl biologic al lui M.

Examinând dacă, pe lângă presupusa rudenie biologică, mai sunt alte elemente legale sau de fapt care să indice existența unei strânse relații personale între reclamant și M., Curtea observă că S. B. și reclamantul nu au format niciodată o familie „*de facto*” locuind împreună în mod nelegitim. Reclamantul a avut o relație intimă cu S. B. cel puțin în 1999, dar locuiește cu un al bărbat, B., din 1997, și de-a lungul relației cu reclamantul (contrast *Keegan*, citată anterior, p. 18, pct. 45, *Rózański împotriva Poloniei*, nr. 55339/00, pct. 64, 18 mai 2006; *Görgülü împotriva Germaniei*, nr. 74969/01, pct. 10, 35, 26 februarie 2004; *Nekvedavicius*, citată anterior; și *L.*, citată anterior, pct. 38). Astfel, M. a făcut parte dintr-o altă uniune familială încă de la naștere. Mai mult, reclamantul nu a locuit niciodată împreună cu M. (a se compara *a contrario*, *Yousef împotriva Țărilor de Jos*, nr. 33711/96, pct. 51, CEDO 2002-VIII). Mai mult, S. B. a consimțit recunoașterea paternității de către B., cu care a trăit ani de zile și cu care s-a căsătorit mai târziu, și a contestat paternitatea reclamantului în acțiunea în fața instanțelor interne (a se compara *M. B. împotriva Regatului Unit*, nr. 22920/93, Decizia Comisiei din 6 aprilie 1994, Decizii și Rapoarte (DR) 77-A, p. 115 și *Nylund*, citată anterior; a se contrasta *Boughanemi împotriva Franței*, hotărârea din 24 aprilie 1996, *Culegere de Hotărâri și Decizii* 1996-II, pp. 607-608, pct. 35).

Curtea nu omite faptul că legăturile de familie ale reclamantului cu M. depind, *inter alia*, de relația sa cu mama copilului și pot fi astfel – ca în alte cazuri cu privire la dreptul de vizită al taților la copiii lor – co-determinate

într-o anumită măsură de aceasta din urmă. Cu toate acestea, în cazul de față, situația familială a lui M. este chiar mai bine determinată prin faptul că de la naștere locuiește cu mama și cu tatăl său legal, mai târziu soțul mamei, care au avut grijă de el împreună și astfel într-o relație de familie diferită și stabilă. Prin urmare, Curtea nu se află într-o situație (cum este aceasta, de exemplu, din cauza *Kroon*, citată anterior, p. 58, pct. 40) în care respectarea vieții de familie cere ca realitatea biologică și socială să prevaleze asupra unei prezumții legale.

Este adevărat că alți factori decât coabitarea pot arăta că relația dintre un tată și copilul său este destul de statornică pentru a se califica drept „viață de familie”. Totuși, reclamantul i-a vizitat pe S. B. și M. numai de patru ori la spital și de câteva ori acasă la S. B. și B. de la nașterea lui M în mai 2000 până în august 2000. Doi ani mai târziu, l-a văzut pe M. de nouă ori până în ianuarie 2003, când S. B. și/sau B. i-au interzis alte vizite. În opinia Curții, faptul că reclamantul l-a vizitat pe M., un copil mic, sau mai degrabă pe mama lui înainte de a se căsători cu B, de mai multe ori într-o perioadă de patru luni, și din nou doi ani mai târziu într-o perioadă de cinci luni nu este de ajuns să se creeze între ei o relație de o intensitate și statornicie suficientă pentru a se încadra ca viață de familie (a se compara *a contrario Kroon*, citată anterior, p. 55-56, pct.

Rămâne așadar de stabilit dacă, în circumstanțele acestei cauze, „viața de familie” trebuie extinsă la relația preconizată dintre reclamant și presupusul său copil, având în vedere faptul că părinții legali ai copilului au interzis alte vizite și astfel dezvoltarea unei relații apropiate între ei.

Existența reală în practică de legături personale apropiate în aceste cazuri este stabilită, pe de o parte, de interesul demonstrabil și angajamentul reclamantului față de M. atât înainte cât și după nașterea copilului. Curtea observă în această privință că reclamantul i-a vizitat pe mamă și copil de mai multe ori din proprie inițiativă și a încercat să recunoască paternitatea acestuia. Și-a continuat încercările atâta pentru a fi recunoscut ca fiind tatăl natural al lui M. cât și pentru a avea o relație regulată cu acesta intentând acțiune în instanțele interne când M. avea aproximativ doi ani. Totuși, până la urmă, trebuie să se considere că a arătat un oarecare interes față de copil.

Cu toate acestea, Curtea constată că nu știe sigur în circumstanțele acestei cauze dacă legătura reclamantului cu M. are un temei suficient în drept și în fapt pentru a se califica ca „viață de familie” în sensul art. 8 § 1 din convenție. Totuși, această problemă poate rămâne deschisă deoarece plângerea reclamantului este în orice caz inadmisibilă pentru următoarele motive.

Curtea observă că instanțele din Germania au examinat cererea reclamantului în lumina Codului civil, astfel cum este interpretat de Curtea Constituțională Federală. Instanțele interne au constatat că, prin intermediul vizitelor ocazionale la domiciliul părinților legali, reclamantul nu a stabilit suficiente legături sociale cu M. pentru ca aceste vizite să fie în interesul cel

mai bun al copilului. Având în vedere circumstanțele cauzei, trebuie să se considere că instanțele interne și-au fundamentat deciziile refuzând cererea reclamantului de vizită din motive relevante și suficiente.

Rămâne de stabilit dacă instanțele din Germania au respectat drepturile procedurale ale reclamantului în temeiul art. 8, adică dacă procesul de luare a deciziilor a fost corect și astfel încât să asigure respectul cuvenit al intereselor protejate la art. 8 (a se compara *Görgülü*, citată anterior, pct. 52; *Haase împotriva Germaniei*, nr. 11057/02, pct. 94, CEDO 2004-III). Curtea observă în această privință că reclamantul a fost audiat în persoană de tribunal și s-a folosit de această oportunitate pentru a-și expune argumentele în scris în fața instanței, precum și în fața curții de apel și a Curții Constituționale Federale care, din partea lor, s-au referit la declarațiile acestuia în deciziile lor.

Cât despre plângerea reclamantului că instanțele de dreptul familiei nu i-au investigat suficient actuala relație dintre el și M., Curtea observă că Curtea din Apel Düsseldorf, în special, a examinat cauza cu privire la presupunerea că declarațiile reclamantului privind vizitele făcute lui M., care au fost parțial contestate de S. B., erau corecte. Mai mult, în măsura în care reclamantul s-a plâns că instanțele de dreptul familiei nu au reușit să numească un curator *ad litem* pentru M., stabilind în mod corespunzător faptele cauzei, au considerat că relația dintre reclamant și M. era prea slabă pentru a constitui o relație de familie cu drepturi de acces. În acest circumstanțe, apărarea celor mai bune interese ale copilului nu cerea numirea unui curator *ad litem* în proceduri. Prin urmare, procedura urmată de instanțele interne a respectat în mod corespunzător interesele reclamantului protejate la art. 8 în aceste privințe.

Prin urmare, Curtea concluzionează că deciziile instanțelor interne nu au neglijat drepturile reclamantului în temeiul art. 8. Această parte de cerere urmează să fie respinsă ca fiind în mod vădit neîntemeiată, conform art. 35 pct. 3 și 4 din convenție.

B. Capetele de cerere întemeiate pe art. 14 din convenție, coroborat cu art. 8

În cererea sa, reclamantul a fost dezavantajat în dreptul său de vizită a lui M. spre deosebire de toate persoane care au drept de acces în temeiul art. 1684 pct. 1 și 1685 pct. 1 C. civ. Acesta a făcut referire la art. 14, coroborat cu art. 8 din convenție. Art. 14 prevede:

„Exercitarea drepturilor și libertăților recunoscute de prezenta convenție trebuie să fie asigurată fără nicio deosebire bazată, în special, pe sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenență la o minoritate națională, avere, naștere sau orice altă situație.”

Dreptul prevăzut la art. 14 de a nu fi discriminat în exercitarea

drepturilor garantate de convenție este încălcat atunci când statele tratează în mod diferit persoane aflate în situații analoage fără să dea o justificare obiectivă sau rezonabilă [a se vedea *Inze împotriva Austriei*, hotărârea din 28 octombrie 1987, Seria A nr. 126, p. 18, pct. 41; *Thlimmenos împotriva Greciei* (GC), nr. 34369/97, pct. 44, CEDO 2000-IV].

Curtea consideră că reclamantul, în poziția sa de presupus tată natural al unui copil cu care nu a locuit niciodată, nu se afla într-o situație similară cu părinții a căror paternitate a fost stabilită legal sau cu părinții care au locuit împreună cu copilul respectiv o perioadă lungă de timp. De asemenea, acesta nu a reușit să demonstreze că într-o situație similară, adică într-o situație în care relația de familie dintre persoanele în cauză nu a fost încă determinată și în care nu a existat o relație stabilă cu copilul respectiv, bunicii, frații sau surorile copilului ar fi fost tratați mult mai favorabil.

Rezultă că acest capăt de cerere este în mod vădit nefondat și trebuie declarat inadmisibil în temeiul art. 35 pct. 3 și 4 din convenție.

Pentru aceste motive, Curtea, cu majoritate,

Declară cererea inadmisibilă.

Claudia Westerdiek
Grefier

Peer Lorenzen
Președinte